

la humanitat

Fundador: Lluís Companys

UN DICTADOR NO POT
SER ANTICOMUNISTA,
RECORDEM
EL 26 D'AGOST 1939

SEGONA EPOCA
Any V. Núm. 17

Registrado como artículo de 2a. clase en la
Administración de Correos de México, D. F.

Editor E. R. de C.
Rosales 26

Abril-Maig de 1949
Mèxic, D. F.

CARTA OBERTA

Senyora Vidua de F. D. Roosevelt.
Honorable senyora:

Sabem com heu lluitat perquè en el darrer període de sessions de la O.N.U. no s'afeblissin les mesures d'aïllament que, si bé són petitíssimes per la repugnància que inspira a les persones decentes la baixesa moral i criminalitat de Franco, almenys proclamen el règim falangista com a indesitjable.

El senyor F. D. Roosevelt, exemple insuperable d'home bo, intel·ligent i noble, el dia 10 de març de 1945 escrivia a Mr. Armour, que en aquella data era ambaixador dels E.E. U.U. de Nord-Amèrica a Madrid:

"Havent estat ajudat per la Itàlia feixista i per l'Alemanya nazi per a "instaurar-se en el poder, i havent-se modelat d'acord amb el totalitarisme, l'actual règim d'Espanya motiva una "natural desconfiança en molts ciutadans americans i no troben el mitjà "de justificar la continuació de relacions amb aquest règim. Ben certament que no oblidarem la posició de l'Espanya oficial al costat dels nostres "enemics de l'Eix, als que va ajudar, "quan l'aspecte de la guerra ens era "desfavorable.

"El fet que el nostre Govern mantingui relacions formals amb l'actual règim espanyol, no deu ser interpretat "per ningú en el sentit que representa l'aprovació d'aquell règim, ni la del "seu partit únic, la Falange, que ha "estat obertament contrària a Estats Units i ha intentat propagar les seves "idees de partit feixista per l'hemisferi occidental. CONJUNTAMENT "AMB LA NOSTRA VICTORIA SOBRE "ALEMANYA, VINDRA L'EXTERMINI DE LES IDEOLOGIES NAZIS I "SIMILARS.

"NO VEIG QUE HI PUGUI HAVER "LLOC EN LA COMUNITAT DE NACIONS PELS GOVERNS FONAMENTATS EN ELS PRINCIPIS FEIXISTES.

Senyora: Honoreu la memòria del vostre espòs en la forma més bella; en vos continua vivint el seu fervor d'humanitat, d'honestetat i de justícia.

Rebeu, ben gentil i ben sincer, el nostre homenatge d'admiració i d'afecte.

Esquerra Republicana de Catalunya.

14 D'ABRIL

Per Joan SAURET.

Les emissores i la premsa franquistes han celebrat el triomf de les armes "nacionales" i catorze dies després els republicans endomassen els cors per commemorar la proclamació de la República. El falangistes, els carlins i els "emparentats" oficinen en un altar alcat damunt d'un milió de vides i tenen per quadres ornamentals escenes de misèria i d'abjecció; els liberals revinen, a l'altre extrem, l'emoció d'unes diades populars la noblesa de les quals relleix en la història dels nostres pobles.

Als divuit anys de proclamada la nostra República, el seu record roman pur i intacte. Tohom pot mirar enrera, devers la Ciutat, sense tèmber la condemna bíblica; els mercenaris i els "señoritos" del cristianisme s'avergonyeixen i fugen davant les "victòries que commemoren els seus. Els republicans senten encara el goig i la glòria de llur gesta senzilla i revolucionària, d'un revolucionarisme, però, que no ha de fer-se perdonar cap taca de sang ni cap vergonya; els "nacionales" arrossegueuen l'ànima penitent damunt d'una terra cremada i inhòspita. Els homes del 14 d'Abril ja afiguren els camins que els han de menar a la Pàtria redimida; els vencedors del 1939 sotgen amb angúnia l'horitzó i sospiren de cara les rutes que travessen les fronteres...

No sabríem fer cor amb els qui en enjudiciar l'adveniment del règim manifesten una punta de penediment per aquell naixement blanc rosat que tingué la República. Alguns en parlen com del pecat original dels nostres mals. Creiem que no sempre pervé fortaleza als nous règims pel fet de la superpoblació de les presons i per l'activitat dels escamots d'execució. Si aquesta fos, pel contrari, una llei inexorable i prometedora, el règim de Franco tindria al seu davant nombrosos i esponerosos dies de vida, tants com

No són aconsellables, en l'aurora d'una nova vida política, ni els titubeigs davant els atemptats contra el nou ordre establert ni el procediment policíac de la "razzia" dins del clos dels contradictors. Impotent i asfixiada moralment, la Monarquia havia alcat el drap blanc de la capitulació i hauria estat un greu error donar-li uns màrtirs.

El "pecat" republicà no és l'haver estalviat la sang del "contrari", sinó l'haver respectat al vell règim l'aparell que l'havia sostingut fins aleshores. S'havia d'haver enfonsat la quilla de la nau republicana en les profunditats de l'administració pública, sense oblidar els compartiments militars.

Si hom prefereix a la virtut de l'heroi que es dona en un segon la persistència d'un temperament enèrgic i serà actuant cada dia i cada hora, nosaltres hauríem volgut per a la República no pas el cop sec de l'arma ans el bastonejar continuat de l'estadista damunt l'espessa cleda dels devoradors de paper i dels falsos defensors del país. Hi havia massa "Contencioso" barrant els neguits de purificació municipal i estatal; massa feblesa i misèria per als "asentamientos" en el camp; excessiva "disciplina" en les relacions amb els militars republicans, i, sobretot, manca d'audàcia i d'agilitat en la transformació de la vida administrativa, social i política del país. Manuel Azaña

veié clar el problema en el 1936 quan paria de la necessitat de "no despegar en vuelo raso", però ni ell ni els seus companys s'esforçaren per rectificar els mals passos donats l'any 1931.

Bé és cert que damunt de tota aquesta feblesa s'hi ha de posar encara l'afany de discòrdia que devorà els republicans i aquell trist espectacle del mercadeig polític de cara la doble demagògia: de les extremes dreta i esquerra.

Divuit anys després de la proclamació de la República, els uns sota la fèrula falangista i els altres esbargits en un món que no acaba de retrobar-se, no hem d'esguardar enrera com aquell qui s'embadaleix davant d'un ahir fastuós. La República, i el que ella representa per a tots nosaltres, més que un record que ja comença a dur cabells blancs, ha d'ésser l'incertiu per noves lluites. Si es guaita enrera ha d'ésser per mesurar els errors i la grandària del que hem perdut i per fer, ensem, la prometença de fugir de tot somicament o abandó.

Els homes i les Institucions no es poden limitar a viure del passat i cadascú ha d'acomplir el seu deure. Aquest no permet que, des del balcó de les il·lusions o de les comoditats, es vegi passar la vida insensiblement, puix que "allà" hi ha uns pobles i uns homes que sofreixen el doble infern moral i físic. La República no és un títol rentable i els seus comandadors no escaparan a la severitat del veredict de la Història sinó demostrin fins a l'evidència que ho han intentat tot per a retornar als nostres pobles la pau i la llibertat.

No insistirem, cosa ben inútil, en la necessitat de refer-se les bones relacions entre els homes que l'any 1931 proclamaren la República. El vedat institucional, i la manca d'un altre, fan inoperant tota nova crida a la "concòrdia republicana. Però insistim, així sí, i avui amb més acuita que mai, en l'obligació d'una acció concertada davant les reunions de Lake Success. Si el franquisme obtenia, enc que només fos l'anul·lació de l'acord del 1946, que l'aïllava internacionalment, podria comptar amb un bon allargassament de la seva afrosa dinastia. De fracassar, pot aventurar-se que no podrà esperar fins a unes noves reunions per causa de l'asfíxia econòmica mortal que sofreix.

Els nostres amics van advertir davant la Diputació Permanent, reunida el 10 d'octubre de l'any passat, els perills que es corren en el cas de replantejar-se el problema espanyol davant les N. U. Només cal donar una simple mirada damunt la premsa per a adonar-se que riscaríem molt més del que es pot guanyar. La bona fe dels republicans que estiguin presents a Nova York no constituirà cap mena d'atenuant en el cas que una atzagaiada diplomàtica faci guanyar a Franco la sorda batalla que els lliura i de la qual depèn la seva sort.

El que menys podem demanar en aquest nou aniversari és que no es confongui la causa republicana amb una qüestió d'amor propi personal i de problema de casino. La República és de tots i no ha de servir per a cap mena d'especulació ni de divertiment.

De "La Humanitat" de França

Encara no s'han escolat dos mesos d'ençà que donàrem compte de la tramesa de 154 mil francs feta pels germans de Mèxic a "la humanitat", quan hem de fer pública una segona aportació de 220.200 francs. N'hi ha hagut prou que expresséssim als militants d'aquella república els nostres neguits econòmics per la continuïtat de la nostra tasca, perquè immediatament es mobilitzessin a la recerca dels cabals que ens són necessaris. En llegir els noms que figuren a la llista de donants, hem sentit la satisfacció de retrobar-hi aquella gran família política que és Esquerra Republicana, el Partit que proclamà la República i aconseguí les llibertats catalanes. El temps és ben cruel per a nosaltres, però sortosament les arrels de la nostra organització són serenyas i a prova de riades. Per damunt de les muntanyes i dels mars els seguidors de Macià i de Companys mantenen llur fe en els destins de la Pàtria i tots ells se senten obligats per la lluita infatigable contra la més abjecta de les opressions que ha sofert el nostre poble.

No donen per acabada llur missió en aquesta segona contribució els nostres germans de Mèxic, sinó que anuncien noves trameses i, encara, ens innoven la creació d'una quota voluntària, mensual, perquè un cop acabada la subscripció extraordinària que han obert puguem rebre periòdicament una quantitat fixa.

Gràcies, moltes gràcies, amics que així sabeu correspondre a les nostres escrites en lletres d'or en aquest gran llibre que de l'any 1931 ençà ve escrivint el nostre Partit.

Al mateix temps de complir el deure de fer públic el nostre pregon agriment als fidels amics de Mèxic, ens plau manifestar la nostra satisfacció per l'honor que ens vénen dispensant una infinitat de catalans que des de tots els indrets del món fan arribar llur patriòtica contribució a la nostra tasca. A Anglaterra, a Xile, a Veneçuela, a Nordamèrica i en altres repúbliques americanes s'han obert llistes per recollir donatius per "la humanitat". Ens plau fer públic que assoleixen arreu un franc èxit. Moltes gràcies també a aquests generosos amics que sense pertànyer al nostre Partit volen ajudar-nos a assegurar la publicació de l'únic periòdic català lliure que es publica a Europa.

En la vinent edició publicarem la llista dels amics de Mèxic que fins ara han participat en la subscripció.

Una Bandera

EL DIA DE SANT JORDI, A DOS QUARTS DE NOU DEL MATÍ, A DALT DE TOT DE LA XEMENEIA DE LA UNIVERSITAT APAREGUÉ UNA BANDERA BARRADA DE MÉS DE QUATRE METRES DE LLARGADA.

UNA GRAN GENTADA ANÀ A CONSTATAR LA GESTA PATRIÒTICA.

A LA O.N.U.

EN EL DARRER DEBAT PER LA RATIFICACIÓ DELS ACORDS AMB REFERÈNCIA A LES RELACIONS AMB L'ESTAT FRANQUISTA, ELS ESTATS UNITS, FRANÇA, ANGLATERRA, CANADÀ I ALTRES, DEIXAREN DE VOTAR, S'ABSTINGUEREN.

CONSTATEM EL FET AMB UNA GRAN TRISTESA.

LA FEBLESA DE LES DEMOCRACIES ÉS EL PITJOR I EL MÉS GRAN ENEMIC DE LA PAU, LA LLIBERTAT I LA JUSTICIA.

Una Bomba

EL DIA DE L'ARRIBADA D'EN FRANCO A BARCELONA EN EL DARRER VIATGE, A LES VUIT DEL MATÍ, UNA BOMBA DE GRAN POTÈNCIA EXPLOTA A LA PLASSA DE CATALUNYA.

NO HI HAGUE VÍCTIMES.

EL SOROLL VA OIR-SE DES DE MOLT LLUNY.